

After Heraclitus

Late to lie awake
in a borrowed house in the country
in a forest of rain,
hearing its fine
traffic or the deeply held tone
of cello strings
softly drawn.
One knows oneself at this hour:
the range is guilt
or obsession with loss
or fearfulness or fear
for another. One lies
drenched in thought.
The human is excess of consciousness.
For me it has been the hands and feet
caught beneath the gunwale
from the dark
and I trying to pull those figures up
out of the waters –
they become inert;
they are unable to come in.
There are the others: with them
it is they and not I
want possession;
and they are limber, I have been
unlatching them,
not too unkindly, I like to think,
but over and again. 'You will make it
on your own,' I say;
'it's overloaded here,
we'll sink.' Having to push away
faces I've known
or have loved. Economies

Efter Heraclitus

Sent at ligge vågen
i et lånt hus på landet
i en skov af regn,
og lytte til dens fine
trafik eller den lange mørke tone
af blidt strøgede
cellostreng.
I denne time kender man sig selv:
det spænder fra skyldfølelse
eller besættelse med tab
til frygtsomhed eller ængstelse
for en anden. Man ligger
dyngvåd af tanker.
Det menneskelige er overmål af bevidsthed.
For mig har det været hænderne og fødderne
fanget under mørkets
lønning
og mig der prøver at hive disse skikkelser op
af vandene –
de bliver træge;
de er ude af stand til at komme ind.
Og så de andre: med dem
er det dem og ikke mig der
vil have besiddelse;
og de er smidige, jeg har været ved at
lukke op for dem,
ikke for uvenligt, vil jeg gerne tro,
men om og om igen. 'I klarer
det nok selv', siger jeg;
'her er der overlæsset,
vi vil synke.' Er nødt til at skubbe
ansigter væk som jeg kender
eller har holdt af. Besparelser

are imposed upon the heart.
I again take up a book
and wish the day would break.

And even the bulrushes under
boughs by the lake will be soaked full by now,
sopping in the warp
of lightning. A shimmer
from the garden –
the rubber gloves drawn on.
Women are nature's victims,
and we're theirs, and they are ours.
And wrapping itself
about itself, the ancient rain
comes reeling in the paddocks.
I can't think I was wrong
to have eased my ache
in the clasp of women. But
what rockets, what shout,
what furies
of hurt, what adhesive fire.
And how exaggerated
one's guilt is
in the crisis, the crossing point,
of night. At daybreak
I stir on the floor
of an entangled pond, looking up
to where the web-foot
leaves tread a surface
on dimness. 'It is death for the soul
that becomes sodden.'

I can hear now what would seem
a paper umbrella
being tapped upon
with a Japanese

pålægges hjertet.
Igen åbner jeg en bog
og ønsker dagen ville bryde frem.

Og selv dunhammerene under
grene ved søen er nu gennemblødte,
drivvåde i lynets
forvrængning. En flimren
fra haven –
gummihandskerne trukket på.
Kvinder er naturens ofre,
og vi er deres, og de er vores.
Og svøbt i sig selv
kommer den ældgamle regn
hvirvlende ind i vængerne.
Det kan jo ikke har været forkert
af mig at lindre min smerte
i kvindenes favn. Men
hvilke raketter, hvilket råb,
hvilke raserier
af fortræd, hvilken klæbende ild.
Og hvor overdrevet
er ikke ens skyldfølelse
i nattens krise, dens
overskæring. Ved daggry
rører jeg mig på bunden
af en filtret dam, ser op
til hvor svømmefodsbladene
præger en overflade
på mathed. 'For den vandmættede
sjæl er det døden.'

Jeg hører nu det som ligner
en paraply af papir
der bankes let på
med en japansk

sparsity and calm. The sun
is able to kindle
in such a soaking world again.
'The sleepers dream
in a world that is each their own,
but this daylight world
is ours in common.'

– One steps into the river
as a river. Within an hour
I walk in the garden, hung around
by mulberry, persimmon,
palms with low fronds,
and oleander. In their shade
stand, more scintillant
than Manhattan's night,
as seen from a passing
airline flight, all of these grass-tall spires
of rain. A wattle
clothed in its spindled
leaves is thickly starred
with furry bright water
as though it were the Milky Way.

I try to picture
how this light is spread,
beyond the ridges, beyond the hills –
uncounted cells
of water, through all of that
expanse, which are seeds
alight. There is a fruit lit
in the lap
of every leaf, at the tip
of each black stick.
The close fields
are as ripe as oil paint, the longueurs

sparsommelighed og ro. Solen
formår at gentænde sig
i sådan en drivvåd verden.
'De sovende drømmer
i hver sin verden,
men denne verden af dagslys
har vi tilfælles.'

– Man træder ud i åen
som i en å. Indenfor en time
vandrer jeg i haven, omkranset
af morbær, daddelblomme,
palmer med lavt bregneløv,
og oleander. I deres skygge,
mere tindrende
end Manhattans nat
set fra et passerende
liniefly, står alle disse græshøje spirer
af regn. En acacie
klædt i sit spinkle
løv er stjernestrøet
med sløret, skinnende vand
som om den var Mælkevejen.

Jeg prøver at forestille mig
hvordan dette lys breder ud,
hinsides højderyggene, hinsides bakkerne –
utalte celler
af vand, gennem hele denne
udstrakthed, som er frø
i flammer. Der er en frugt tændt
på skødet
af hvert blad, i spidsen
på hver sorte pind.
De nære marker
er modne som oliemaling, de fjerne

of the far pastures
still wrapped in smoke.
In a wind, higher up
this slope, the tree line is deciduous
as a clarinet.
Steam rises in the forest gate.
How this light exceeds Corot's
unshakeable dew. We know
there's no pause
to the brute secateurs,
and yet we must think Hail.
'Hail, holy light,'
although this is not the offspring
of Heaven's son – it is the heaven,
and itself the first born
and the only one.
It is the lightning
from the start of time.
All the things we see
are metamorphoses of that fire.
One configuration burns
and becomes another
and will burn. The light
is interwoven, with nothing
beneath it. It creates
its own abyss.
Everything that arises
keeps the nature
of flame,
and yet the light is the one cause
of our blessedness.

græsganges kedelige vidder
endnu svøbte i røg.
I en drejning, højere op
ad denne skråning er trælinien løvfældende
som en klarinet.
Damp stiger fra skovlågen.
Hvor dette lys dog overstiger
Corots urokkelige dug. Vi ved
at den barske beskæresaks
aldrig holder pause,
og dog kan vi kun tænke Hil Dig
'Hil Dig, du hellige lys,'
til trods for at dette ikke er et afkom
af himlens søn – det er himlen,
og selv den førstefødte
og den eneste.
Det er lynet
from tidernes morgen.
Alt det vi ser
er denne ilds metamorfoser.
Én konfiguration brænder
og bliver til en anden
og vil brænde. Lyset
er sammenvævet, med ingenting
under sig. Det skaber
sin egen afgrund.
Alt der opstår
beholder flammens
natur,
og dog er lyset den eneste årsag
til vor lyksalighed.